

Θ. Το μόριο *ἄν*

υποθετικό

- α. Βρίσκεται στην **αρχή** της πρότασης στην οποία ανήκει (δευτερεύουσα υποθετική).
- β. Συντάσσεται με **υποτακτική**.
- γ. Δέχεται **άρνηση μή**.
- δ. **Μεταφράζεται** στη ν.ε. με τον υποθετικό σύνδεσμο «αν».
π.χ. Ἄν ἐμὲ ἀποκτείνητε, οὐκ ἐμὲ θλάψετε, ἀλλ' ὑμᾶς αὐτούς.

αοριστολογικό

- α. Είναι πάντοτε η **δεύτερη λέξη** της πρότασης στην οποία ανήκει· η πρώτη είναι αναφορική αντωνυμία, αναφορικό επίρρημα, χρονικός ή τελικός σύνδεσμος.
- β. Συντάσσεται με **υποτακτική**.
- γ. Δέχεται **άρνηση μή**.
- δ. Στη ν.ε. **δε μεταφράζεται** ή αποδίδεται με: «**τυχόν**», «**ίσως**», «**-δήποτε**».
π.χ. Ἄκουσον, ὥς ἂν μάθῃς.

δυνητικό

- α. Δέχεται **άρνηση οὐ**.
- β. Συντάσσεται με:

ευκτική (πλην μέλλοντα)

Η **δυνητική ευκτική** δηλώνει κάτι το δυνατό στο παρόν και στο μέλλον. Αποδίδεται με: θα + παρατατικό, θα μπορούσα να + ρήμα,

π.χ. Ἐπὶ δὲ τί ἂν τοῖς τοιοῦτοις ἄχθοισθε;

οριστική (μόνο ιστορικών χρόνων)

Η **δυνητική οριστική** δηλώνει κάτι το δυνατό στο παρελθόν ή κάτι αντίθετο του πραγματικού. Αποδίδεται με: θα + παρατατικό ή θα + υπερσυντέλικο.

π.χ. Ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἔνεκεν Μειδίαν ζῆν.

απαρέμφατο ή μετοχή (πλην μέλλοντα).

Δυνητικό απαρέμφατο ή μετοχή συναντάμε στον πλάγιο λόγο και προέρχονται από δυνητική ευκτική ή δυνητική οριστική του ευθέος λόγου· συνήθως αποτελούν απόδοση εξαρτημένου υποθετικού λόγου.

π.χ. Δοκεῖ μοί τις οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν (= οὐκ ἂν ἁμάρτοι) εἰπὼν ὅτι νυνὶ κρίνεται μὲν Ἀριστογείτων, δοκιμάζεσθε δὲ καὶ κινδυνεύεθ' ὑμεῖς περὶ δόξης.